

Peter Sörensen
1:a Villagatan 5
653 41 Karlstad
0730-205282
peter@karlstadpartiet.se
610620-1178

8 april 2022

Länsstyrelsen i Värmland
Våxnäsgatan 5
651 86 Karlstad

ÖVERKLAGANDE AV SBN § 73/2022-03-16 – ÄRENDE: [B 2021-000446]

1. INLEDNING

Jag har, kopplat till den på Skutberget anlagda discgolfbanan, gjort den tillsynsanmälan som ligger till grund för detta ärende då jag menar att anläggandet av en sådan bana inom strandskyddat område borde kräva strandskyddsdispens och att en sådan, trots att verksamheten funnit på plats i över tjugo år och att banan byggts ut och om vid ett flertal tillfällen under dessa år, varken sökts eller lämnats. Konsekvensen har blivit att den där pågående aktiviteten, dvs discgolf, både har en avhållande effekt och innebär ett så omfattande slitage på naturen att dess kumulativa påverkan bör vara att betrakta som en verksamhet som påtagligt skadar djur- och växtlivet.

Anläggandet av banan i sig har inte inneburit några skador att tala om. Istället är det användningen av den, dvs utövandet av spelet discgolf, som över tid gjort det. Hundratals träd i de tunna skogsriddar där banan dragits fram har idag tillfogats livshotande skador.

Anläggningen av banan har dessutom adderat ytterligare en aktivitet och en användargrupp till ett område vars tunna skogsriddar redan är hårt belastade av parallella aktiviteter och användargrupper. Discgolfen är till sin karaktär dessutom sådan att den utsätter både träd och människor för skaderisk. Jag menar att anläggandet av banan och den därmed följande aktiviteten på den därmed fått en avhållande påverkan som står i strid med strandskyddets förbudsregler.

Eftersom verksamheten på banan är fortsatt pågående innebär det att befintliga skador fördjupas och att nya tillkommer för varje dag som verksamheten tillåts fortgå. I min anmälan har jag därför dessutom begärt en tillsyn av vad jag menar är ett pågående miljöbrott, dvs ett brott mot strandskyddsreglerna.

2. AVHÅLLANDE ELLER EJ

2.1 Kommunens kommentarer

”Upplevelsen i området är att det är ett samnyttjat motions- och friluftsområde där ömsesidig respekt lämnas mellan de som vistas och hänsyn tagits till naturen. Upplevelsen är att placering av korgar anpassats till naturen och att dessa enstaka objekt i sig inte är avhållande objekt. Banan är exempelvis inte att jämföra med en traditionell golfbana där stora ingrepp görs i naturen, marken endast får beträdas av behörig personal eller betalande spelare och växt- samt djurlivet kraftigt påverkas.”

2.2 Mina kommentarer

När det gäller huruvida banan skulle vara avhållande eller ej så handlar det ju i första hand om huruvida den aktivitet som avses att utövas på den kommer att ha en avhållande effekt. Och mindre om huruvida själva de fysiska anläggningarna har det. I det nu avgivna utslaget har man enkom fokuserat på själva anläggningarna och hävdar utifrån det perspektivet att banan inte har någon avhållande effekt. Detta menar jag är ett felaktigt sätt att betrakta ärendet.

När Karlstads kommun år 2017 hade planer på att exploatera samma markytor som banan går på för att anlägga en inhägnad finsk muminpark, lät det annorlunda. Då fokuserade man istället på den aktivitet som pågick på banan och den avhållande effekt som den hade. Ur Karlstad kommuns Samrådsredogörelse för vision och planprogram för Skutbergets frilufts- och rekreatiomsområde Dnr KS-2017-238 Dpl 80 läser jag i ett svar från kommunen (sid 54) om hur man då såg på den inverkan den på området anlagda discgolfbanan haft på skogen:

”Mycket ej tillgängligt för rörligt friluftsliv. De delar som temaparken ligger på är i dagsläget heller inte helt öppna att röra sig fritt i, eftersom en stor del av området vid vattnet upptas av privata fritidshustomter och uthyrningsbostäder med tomtmark, och den andra stora delen utgör frisbeegolfbana som pga säkerhetsaspekter enbart bör nyttjas för just frisbeegolf.”

Av detta uttalande framgår med all önskvärd tydlighet att det är kommunens åsikt att discgolfbanan och aktiviteten som bedrivs på den har en avhållande effekt på grund av säkerhetsaspekter. Att verksamheten har en avhållande effekt framgår för alla som besöker platsen dessutom tydligt. Överallt längs banan sitter röd-gula varningsskyltar med texten ”Se upp för flygande diskar”. Hur man som vandrare, joggar eller cyklist på friluftsområdet ska bära sig åt för att se upp för en disk som kommer flygande i hundra kilometer i timmen förklaras dock inte närmare. Den kan ju komma både från sidan och bakifrån. Banan passerar ju i den form och utsträckning den idag har genom snart varenda skogsdunge, tätt inpå grillplatser och lekplatser, alldeles inpå knuten av Friluftsfrämjandets stuga för barnverksamhet samt går kors och tvärs över områdets vandrings-, jogging- och cykelleder.

Hade banans anläggning och löpande utbyggnad föregåtts av en förstudie hade olämpligheten i denna placering vad gäller just dess avhållande effekter lätt kunnat konstateras. Av någon anledning tycks banan på Skutberget dock inte ha föregåtts av någon sådan studie. När jag eftersökt handlingar visar det sig att det inte finns ett enda diariefört dokument som bringar klarhet i hur resonemangen kring lämpligheten i banans anläggning eller kring dess finansiering sett ut under de 20 år som gått sedan den första 9-hålsbanan anlades.

När en bana planerades i Mariestads kommun 2014 lät man dock göra en sådan förstudie – rubricerad ”Utredning: Etablering av diskgolfbana i Mariestad” diarienummer KS-2013/0229. Ur denna läser vi i ett avsnitt om hur en bana bör lokaliseras bl a:

Diskgolfbanan tar relativt mycket plats, banan får inte vara i konflikt med andra verksamheter, t.ex. lekplatser, badplatser, vägar eller bostadsområden. Platsen kan med fördel ha en del höjdskillnader och träd för att bli en utmanande bana. Marken bör helst inte bestå av berg eller stenar eftersom underlaget förstör diskarna. Alltför fuktiga områden bör undvikas pga blöt och lerig mark, allmän vantrivsel, mygg etc.

Den ideala platsen för en diskgolfbana är en sparsamt frekventerad, något kuperad park med kortklippt gräs och träd av varierad storlek i grupper eller som solitärer.

Miljöer där man bör undvika att lägga en bana är främst:

- *Miljöer med mycket andra verksamheter, t.ex. lekplatser, grillplatser etc.*
- *Alltför välbesökta parker (solbadare, joggare, hundar osv)*
- *Alltför öppna eller trädrika marker.*
- *Steniga marker.*
- *Hällmarker.*
- *Fuktiga marker.*

Att utövandet av sporten discgolf är förenat med risker för omgivningen är ingen hemlighet, vilket framgår av de allmänna råd rörande säkerhet som Svenska Discgolfförbundet tagit fram. Här står bl a:

”Du ansvarar för varje frisbee som du kastar. Om frisbeen träffar människor eller föremål kan den förorsaka allvarlig skada.”

I samtal med kommunens tillsynschef den 22 mars i år hävdar hen bestämt att myndighetens ställningstagande är 100% objektivt och att de inte påverkats av politiken. Och en naturlig fråga måste då bli hur samma myndighet kunnat landa i två så olika ”objektiva” ställningstaganden om en och samma plats och aktivitet inom loppet av fem år.

3. SKADOR PÅ NATUREN

3.1 Kommunens kommentarer

När det gäller de skador och märken på träd som har uppstått på grund av discgolfbanan samt markytor som trampats upp så gör stadsbyggnadsförvaltningen bedömningen att dessa inte skadat områdets naturvärden på ett sätt att det skulle förändra bedömningen. Det slitage som banan inneburit på naturen till följd av antalet utövare var inget som kunde förutspås i samband med anläggandet och som nu i efterhand är svårt att bedöma i fråga om vad som berott på banan och inte. Det skulle alltså ha varit fråga om en prövning av de faktiska åtgärdernas strid mot strandskyddsbestämmelserna i form av korgar, utkast, skyltning och så vidare som tillhör just discgolffen.

3.2 Mina kommentarer

Inom ett strandskyddsområde får enligt Miljöbalken 7 kap 15§ inte åtgärder vidtas som väsentligt förändrar livsvillkoren för djur- eller växtarter. Till sådana åtgärder räknas till exempel trädfällning och grävning.

I kommunens beslutsunderlag läser jag:

”Totalt har 174 träd inventerats inklusive de ovan nämnda 33 som är i dåligt skick och träden återfinns både inom och utom strandskyddsområdet. Av de 174 träden beräknas 70 % (141 st) ha skador som kan kopplas till discgolffen.”

Det jag begärt tillsyn av är den i den nu föreliggande banan pågående aktivitetens kumulativa inverkan på naturen i det strandskyddade området. Inte av de skador som själva anläggandet av banan orsakat. Även om kastande av en enskild disk kan tyckas vara en högst harmlös verksamhet kan aktiviteten, som är mycket omfattande då sporten är populär och på stark fram-marsch, över tid orsaka en kumulativ påverkan som påtagligt skadar växt- och djurlivet. Och att så är fallet längs den aktuella discgolfbanan på Skutberget är, menar jag, även för ett otränat öga enkelt att konstatera. Hundratals träd längs banan har barkskador i varierande omfattning

och marken är sliten som om en gigantisk buffelhjord vandrat fram. Och det framgår också med all smärtsam tydlighet av den inventering som gjorts. För varje dag som verksamheten får fortgå fördjupas skadornas omfattning dessutom ytterligare.

I kommunens beslut hänvisar man till att effekterna av discgolfens aktivitet inte skulle ha gått att förutspå. Något som i mina ögon mest känns som ett märkligt försök att försvara sig genom att använda sin egen naivitet och bristande professionalitet som argument. Självklart hade såväl risken för skador på naturen, potentiella konflikter med andra aktörer på området och säkerhetsaspekterna både gått att analysera och förutspå. De är ju precis därför man brukar ställa krav på förstudier. Och det är av den anledningen vi i den svenska lagen har krav på dispensprövning för åtgärder inom strandskyddade områden.

Men varken vid anläggandet av den aktuella banan eller vid den successiva utbyggnaden av den har några som helst förstudier gjorts. Inte ett enda dokument rörande anläggningen av discgolfbanan finns registrerat i kommunens diarium. Inga mail, inga mötesprotokoll, inga inkomna handlingar, inga avvägningar eller diskussioner kring banläggning, säkerhet, strandskydd, ekonomiska åtaganden, risk för naturskador eller annat. Kommunens ansvarige tjänsteman har under de dryga tjugo år hen varit ansvarig för skötsel av Skutbergsområdet funnit för lämpligt att agera helt utan att dokumentera sin verksamhet i skriftlig form och har därmed satt offentlighetsprincipens krav på insyn och transparens fullkomligt ur spel.

De kumulativa effekterna som idag för alla som besöker området står smärtsamt och brutalt tydliga hade, menar jag, med stor sannolikhet kunnat förutspås om anläggningen av banan föregåtts av en förundersökning och en dispensprövning med krav på en miljökonsekvensbeskrivning i enlighet med §23 i Förordning (1998:1252) om områdesskydd enligt miljöbalken.

Erfarenheterna om det oavsiktliga slitaget på skogen som discgolfbanorna orsakar är väl kända internationellt. I en artikel i tidskriften The Planet Magazine rubricerad "Chipped an compacted" och publicerad den 10 mars 2016 (<https://theplanetmagazine.net/chipped-and-compacted-79ed5b9b4659>, se även bilaga) beskrivs, med utgångspunkt från erfarenheter från en bana i Cornwall Park i Bellingham i Storbritannien, utförligt såväl de skador som orsakas som hur man kan arbeta för att förebygga dem.

"Samtidigt som banan lockar många besökare till Cornwall Park så attraherar den också discgolffare som utsätter marken och träden för risker. Discgolf är frisbeeversionen av vanlig golf, och reglerna är desamma. När sportens popularitet växer måste parkskötarna och utövarna avgöra om det går att spela discgolf utan att skada det naturliga landskapet.

När The City of Bellingham Parks and Recreation Department Grounds Supervisor Steve Nordeen studerade barken på en Douglasgran längs banan kunde han snabbt konstatera hur barken på stammens ena sida var borthuggen på flera ställen samt missfärgad, medan den andra sidan föreföll oskadad.

–Om ett träd får den här typen av fysiska skador så blir det mer mottagligt för sjukdomar, säger Nordeen. På grund av discgolffen har uppemot ett tiotal träd fått tas ner i Cornwall Park.

Spelarna använder olika typer av discar som långdistansdiscar med vassa kanter, mellandistansdiscar med rundade kanter och putters för korta avstånd, berättar Chloe Salkield, som spelat discgolf de senaste åtta åren. Discarna som träffar träden kan nå hastigheter på upp till 80 km i timmen, enligt en studie från Kansas State University 2015.

Discarna som används i discgolf flyger mycket snabbare och längre än traditionella frisbees. Men vikten, 120–180 gram, är densamma. Utöver risken att skada trädens bark kan vi se att den kraftigt ökade mängden besökare i skogen packat ihop marken och fått den att bli närmast cementlik.

När marken blir kompakt och hård försvårar det för undervegetation som buskar att växa under träden, förklarar Steve Nordeen, områdesansvarig på avdelningen Park och rekreation i Bellingham. Det kan också hämma trädens rottillväxt och leda till skador till följd av minskad vattentillförsel, enligt en studie från 2015 gjord av Tree Associates Professional Consulting Arborists.

När jorden pressas samman hindrar det rötterna från att få tillgång till syre och vatten, vilket leder till att rötterna dör och att träden riskerar att falla omkull, säger Brandon Brodie, certifierad arborist och ägare till Eartworks Tree Service i Bellingham.

Brodie, som själv är aktiv discgolfspelare, berättar att skiktet under barken är träets viktigaste. Det är nämligen här produktionen av barkceller och nya trädceller sker.

–När barken väl skjutits sönder öppnas dörren på vid gavel för rötangrepp, berättar Brodie.”

I artikeln bekymrar sig Brodie över att uppemot tio träd längs banan fått sådana skador att de tvingats tas ner. Längs banan på Skutberget är skadorna mångfalt större. Av tillsynsrapporten framgår att 141 träd fått skador orsakade av discgolfsen. I kommunens svar skriver man om dessa skador att det ”i efterhand är svårt att bedöma i fråga om vad som berott på banan och inte”. Ett sådant uttalande är i mina ögon anmärkningsvärt och gränsar till en lögn.

Den som är genuint intresserad av verkligheten kan enkelt bilda sig en uppfattning om saken genom en rundvandring längs banan. Skadorna är mycket omfattande och väl synliga även för ett otränat öga. Och de allvarligt skadade träden räknas i hundratal. Att kommunen i ett utlåtande till en domstol på detta sätt försöker förvränga sanningen känns både besynnerligt och obehagligt. Och i mina ögon förtjänar ett sådant agerande en skarp reprimand till dem som ligger bakom det.

4. OM DISPENSPLIKT

4.1 Kommunens kommentarer

Stadsbyggnadsförvaltningen gör sammantaget bedömningen att Skutbergets discgolfbana inte motverkar strandskyddets syften i en sådan grad att dispens från strandskyddsbestämmelserna skulle krävs. Förvaltningen föreslår därför att stadsbyggnadsnämnden ska fatta beslut om att inte ingripa enligt den tillsynsanmälan som inkommit. Då brott mot strandskyddslagstiftningen inte misstänks så föreslås heller inte polisanmälan för miljöbrott att göras.

4.2 Mina kommentarer

Ur Naturvårdsverkets förklaring till strandskyddets förbudsregler läser jag:

”Inom ett strandskyddsområde får inte byggnader eller byggnaders användning ändras eller andra anläggningar eller anordningar utföras, om det hindrar eller avhåller allmänheten från att beträda ett område där den annars skulle ha fått färdas fritt. Exempel på anläggningar som kan omfattas är t ex staket, grillplatser, lekplatser, trädgårdsgångar, vägar, parkeringsplatser, golfbanor, bryggor och pirar.”

Av Naturvårdsverkets rådgivningsskrifter har jag förstått att i närmast allt man vill anlägga inom strandskyddat område är att betrakta som dispenspliktigt. Och att man för att få dispens måste hänvisa till ett antal särskilda krav. Jag har också förstått att Naturvårdsverket anser att man bör vara mycket återhållsam med att lämna dispenser inom strandskyddade områden. Och att man dessutom på områden som – vilket är fallet på Skutberget – är utpekade som rik-sintresse för det rörliga friluftslivet bör tillämpa en än högre grad av restriktivitet vid lämnande av dispens. I mina ögon borde anläggande av en discgolfbana, med syfte att utgöra spelplats för spelet discgolf - som innefattar kastande av stenhårda plastdiskar i hastigheter upp emot 100 kilometer i timmen, med risk såväl för människor som natur, rimligen vara en åtgärd som borde kräva strandskyddsdispens.

5. PRESKRIPTIONSTID

5.1 Kommunens kommentarer

Enligt 11 kap. 20§ PBL får byggnadsnämnden om det på en fastighet eller i fråga om ett byggnadsverk har vidtagits en åtgärd i strid mot denna lag eller föreskrifter eller beslut som har meddelats med stöd av lagen, förelägga den som äger fastigheten eller byggnadsverket att vidta rättelse inom en viss tid (rättelseföreläggande). Eftersom det för stadsbyggnadsförvaltningen är uppenbart att tio (10) år passerat sedan åtgärden utförts så bedömer förvaltningen att stadsbyggnadsnämnden inte kan ingripa mot den aktuella åtgärden oavsett om lov skulle krävts eller inte.

5.2 Mina kommentarer

Kommunen hänvisar i sitt svar enkom till den regel om preskriptionstid som gäller enligt plan- och bygglagen. Den anmälan jag gjort handlar dock inte i första hand om bygglovsfrågan och Plan- och bygglagen, utan om Miljöbalkens strandskyddsregler och huruvida dispens har sökts för anläggande av banan och om den aktivitet som pågår på den är ett pågående miljöbrott. Och såvitt jag erfar gäller ingen preskriptionstid gällande brott mot strandskyddsreglerna. Dessutom är det förvisso sant att den första banan anlades för 20 år sedan. Det är dock min uppfattning att banan dragits om många gånger sedan dess. Även i relativ närtid.

6. PARTISKT FÄRGAD ARBORISTRAPPORT

I sammanhanget vill jag också kommentera den i mina ögon uppenbart partiskt färgade externa undersökningen från Wells Trädvård som legat till grund för utlåtandet från kommunen. I rapporten uttalar den ansvarige kontrollanten Douglas Wells vid flera tillfällen sin ohöljda förtjusning över den på det aktuella området anlagda discgolfbanans förträfflighet. I sin rapport skriver Wells bl a:

”Banan är anlagd i en etablerad skogsmiljö, och det är ett fantastiskt sätt att använda en annars oanvänd del av parken”.

Och i avslutningen av rapporten skriver Wells:

”Min åsikt avseende området är att skadan redan är skedd och det finns inte så mycket mer vi kan göra åt angående detta och vi borde istället fokusera på det positiva. De gånger jag varit ute och inspekterat träden har det alltid varit mycket människor där som använt området. Den sociala aspekten och att människor från alla bakgrunder är ute och motionerar tillsammans i ett område som annars skulle ha stått oanvänt är mycket värt”.

Varför den i Sundbyberg boende certifierade arboristen Douglas Wells, som i detta fall är anlitad för att i rollen som arborist göra en professionell opartisk bedömning av skador på naturen, finner det för lämpligt att i sin rapport delge sina högst personliga och privata synpunkter om vad som är fantastiskt eller inte att göra på ett strandskyddat friluftsområde i Karlstad framstår i mina ögon synnerligen märkligt och oprofessionellt. Någon åsikt i dessa frågor har kommunen inte efterfrågat. Och det är knappast heller att anse som Douglas Wells kompetensområde.

Det intryck jag får är att hans utlåtande i allt för hög grad kommit att färgas av en personlig relation med hans kontaktperson på kommunen. Kanske är det också av den anledningen som Douglas Wells i inledningen av sin rapport skriver att inget av de 33 träd som dött längs banan och nu måste fällas *”har dött av skador som kan härledas till stamskador på grund av discar”*. Av de övriga 141 träden, fortsätter han, *”har vissa nedsatt vitalitet och ett antal av träden har fått skador på kambiet i den riktning som discarna kommer ifrån.”*

Dessa uttalanden är mina ögon anmärkningsvärda. Wells får det närmast att framstå som om det är svårt att avgöra om det är discarna som försvagat träden och som att det närmast är en tillfällighet att skadorna på träden råkar befinna sig på den sida som discarna kastas från.

Även för ett otränat öga hos en person som saknar arboristutbildning är det enkelt att se de mycket, mycket omfattande skador som discarna orsakat på träden längs banan. Detta är skador av en karaktär som, vilket jag tidigare påtalat i avsnitt 3.2, är väl kända inom den internationella discgolfsporten. Och som om de får fortgå leder till att träden angrips av röta och dör.

Att personliga vänskapsband mellan en kommunanställd och en oberoende granskare på ett så flagrant sätt tillåts färga och gå ut över professionaliteten i en av en kommun beställd och med skattemedel betald rapport i ett tillsynsärende rörande ett befarat brott mot miljöbalkens områdesskydd är i mina ögon mycket demokratiskt bekymmersamt.

7. AVSLUTNINGSVIS

Min personliga upplevelse efter att ha följt kommunens förehavanden sedan 2012 är att Karlstads kommun tycks ha föresatt sig att vid varje tillfälle och med alla till buds stående medel utmana och försöka sätta strandskyddsreglerna ur spel. Inte minst på framstår denna bild, åtminstone för mig, tydlig i deras agerande ute på Skutberget. Där har detta agerande blivit tydligt såväl i hanteringen av de nationellt uppmärksammade Muminparksplanerna som idag är begravda då de visade sig bryta såväl mot kommunallagen som strandskyddsreglerna, som rörande den klätterlekpark som byggts och den äventyrslekpark som påbörjats inom strandskyddat område. Inte heller i fallet med lekparkerna har kommunens sakkunniga ansett att det ens krävts någon dispens. Och även dessa ärenden är nu efter att de överklagats därför en fråga som ligger i domstol för att avgöras.

Till dessa fall får nu fogas anläggandet av discgolfbanan, där såväl uppförandet av den ursprungliga banan som den successiva utbyggnaden av den skett helt utan att varken bygglov eller strandskyddsdispens söktes eller ens diskuterats. Åtminstone finns, vilket jag ovan redogjort för, inga diarieförda handlingar i kommunens arkiv som indikerar att så skulle vara fallet.

Hur strandskyddsreglerna och dispensgivning ska hanteras är alldeles uppenbart ett område där det råder en hel oklarhet. Detta framgår bland annat av forskningsrapporten *”Dispens från förbud att skada naturen”* där resultaten av forskningsprojektet *”Naturskydd och dispenser”* ett av fyra projekt som genomförts inom ramen för forskningssatsningen Miljölågstiftningen som styrmedel presenteras. Här läser vi bl a:

”Av granskningen kan vi se att beviljandegraden är hög i alla kommuner. Av den generella statistiken från Naturvårdsverket, som dock endast omfattar bifall, kan vi se att relativt få ärenden överklagas. Det stora totala antalet strandskyddsdispenser är anmärkningsvärd med hänsyn till att prövningen av strandskyddsdispenser ska vara restriktiv, och att det före Mark- och miljööverdomstolens dom under 2020 (MÖD 2020:2) inte varit möjligt att meddela dispenser för andra skäl än de som anges i lagtexten. En möjlig förklaring skulle kunna vara att det är en politisk nämnd som fattar beslut om strandskyddsdispens.”

Vid samtal med Naturvårdsverkets sakkunniga på området har jag förstått att hanteringen av ett fall som det här aktuella inte är alldeles enkelt att förhålla sig till. Om inte den nationella rådgivaren på området kan ge raka svar så är det kanske inte så konstigt att meningsskiljaktigheter som dessa uppstår. Är det banan eller den verksamhet som ska utövas på den som ska prövas? Eller kanske båda? Vem är ansvarig för skadorna? Den som anlagt banan eller den som spelar på den? De som spelar discgolf har ju inget som helst uppsåt att orsaka naturen skada. Orsakar individernas utövande av sporten över tid en kumulativ effekt som innebär en betydande negativ påverkan på naturen? Är en discgolfbana då lämplig att förlägga på mark som både är strandskyddad och riksintresse för det rörliga friluftslivet? Är den dispenspliktig?

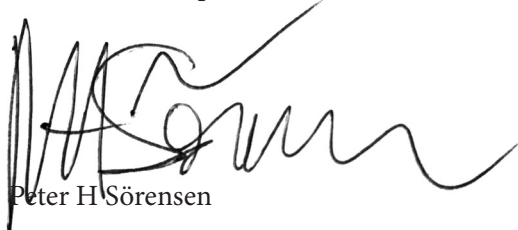
Och hur påverkar säkerhetsaspekterna dess avhållande påverkan? Kan en aktivitet i sig utgöra en avhållande verkan enligt strandskyddsreglerna? Är en bana med få användare inte avhållande medan en med många är det? Var går i så fall gränsen för när aktiviteten blir avhållande? Och vilken typ av andra projektiler är i så fall tillåtna att kasta runt längs en bana på ett strandskyddat område utan att det får en avhållande effekt? Får man slå ut golfbollar i skogen på ett strandskyddat friluftsområde fullt av befintliga användare så länge inte de anlagda banan i sig är avhållande? Får man i så fall anlägga en bana för pilbågsskytte? En för motocross?

Tveklöst finns här en och annan intressant fråga att belysa och bringa klarhet kring. Inte minst i en tid där discgolfsporten är på så stark frammarsch i Sverige. Det är därför min förhoppning att såväl min tillsynsanmälan som detta överklagande kan bidra till att bringa klarhet i vad som gäller och inte enligt svensk lag inom detta för både djur och människor så viktiga område. Och att den förhoppningsvis också kan komma den svenska discgolfsportens fortsatta utveckling i riktning mot en hållbar sport till gagn.

Vad den befintliga banan på Skutberget beträffar, som som detta ärende handlar om, anser jag att dess placering är olämplig. Dels för att den orsakar stora skador på naturen på det strandskyddade området. Dels för att den utgör en säkerhetsrisk som gör att den får en avhållande verkan för övriga besökare. Och dels för att den i allt för hög grad konkurrerar med på friluftsområdet redan befintliga verksamheter och användare.

Discgolf är tvivelsutan en sport som har framtiden för sig. Idag har de flesta kommunerna i Sverige insett att det finns en stor besöksnäringspotential i att anlägga fina banor som attraherar utövare och stora arrangemang. Personligen skulle jag gärna se sådana satsningar också i vår kommun. Men banorna bör placeras med omsorg och gott omdöme. Huruvida en sådan placering på en annan plats ute på Skutberget är lämplig eller inte är inte inom mitt kompetensområde att bedöma. Där borde en förundersökning likt den som gjordes i Mariestads kommun kunna bidra till att bringa klarhet i den frågan.

Karlstad den 8 april 2022

Peter H Sörensen